

РЕШЕНИЕ

№ 406

гр. София, 22.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 09.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8387** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр). Образувано е по жалба на адв. А. Ч., като пълномощник на Р. С. С. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №186 от 24.07.2013г. на Комисията за защита от дискриминация, Трети специализиран постоянен състав.

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваното Решение, В ЧАСТТА с която е прието за установено че проф. д-р Р. С., в качеството му на декан на Факултета по обществено здраве (Ф.) на Медицинския университет [населено място] (МУ-П.) е извършил по отношение на В. М. – А. дискриминация по признак „лично положение”, под формата на „преследване” и на последния е препоръчано занапред да се въздържа от бъдещо допускане на нарушения на действащото антидискриминационно законодателство в РБългария. Жалбоподателят поддържа, че актът е постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с действащите материалноправни норми. Счита, че в хода на производството пред Комисията за защита от дискриминация (КЗД или Комисията) не са били изяснени всички факти и обстоятелства от значение за правилното решаване на поставения пред административния орган въпрос. Претендира, че жалбата с която е сезирана Комисията не съдържа оплаквания за преследване, поради което и не са били ангажирани доказателства в тази насока. Твърди, че в нарушение на принципа на служебното начало, не му е била разяснена доказателствената тежест в процеса, с

което на практика е бил лишен от възможност да организира защитата си. Моли съда да отмени процесното Решение №186/24.07.2013г. и да осъди ответника да му възстанови направените разноски по водене на делото. Подробни доводи за незаконосъобразност на акта излага в писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител излага доводи за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение. Представя писмени бележки по същество на спора. Претендира за разноски.

Заинтересованата страна В. К. М. - А., оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител поддържа, че в хода на производството пред КЗД са събрани достатъчно доказателства въз основа на които е направен обоснован и законосъобразен извод за осъществена спрямо нея дискриминация чрез преследване. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че в процесния период от началото на 2012г. до постановяване на оспорваното Решение на КЗД, заинтересованата страна В. М. – А. е заемала длъжността „главен асистент” в МУ П., Факултет по обществено здраве, Катедра „Управление на здравните грижи”. Това обстоятелство се установява и с приети по делото: Справка за ползваните отпуски от 05.10.2012г. (л.158); Заповед №Д-023/07.02.2012г. за разрешаване на платен служебен отпуск (л.159).

Безспорен между страните е и фактът, че от края на 2010г. и до приключване на устните състезания по настоящото дело, жалбоподателят Р. С. е заемал длъжността декан на Факултета по обществено здраве към МУ-П..

Административното производство е образувано по молба вх. №17-00-91/03.08.2012г. с която В. М. – А. по същество е сезирала КЗД с искане да се установи извършена ли е спрямо нея пряка дискриминация по признак „произход”, както и да бъдат санкционирани неправомерните, тенденциозни и антисемитски действия на декана на Ф. проф. С.. В молбата е посочено, че деканът безмотивно е отхвърлил молбата на М. – А. да ѝ бъде разрешен служебен отпуск за участие в международна конференция в И., посветена на обучението по биоетика, организирана от У. С. in В.. Изложено е също, че проф. С., в качеството му на ръководител на факултета, открито и със заплахи се е противопоставял и е слагал преграда на академичното ѝ развитие, свързано с участие в конкурс за заемане на академична длъжност „доцент” по специалността „Социална медицина и организация на здравеопазването и фармацията”.

С Разпореждане №457/27.08.2012г. на председателя на КЗД преписката, образувана по молбата на заинтересованата страна М. – А., е била разпределена на Трети специализиран постоянен заседателен състав.

За установяване факта на дискриминация по защитен признак „произход” В. М. е представила пред Комисията писмени доказателства, изчерпателно посочени в придружително писмо с вх. №44-00-3525/26.09.2012г. Впоследствие в Писмо вх. №44-00-3599/02.10.2012г. заинтересованата страна е изложила допълнителни твърдения за осъществена спрямо нея дискриминация, изразяваща се в следното: Със Заповед на ректора на МУ от 06.06.2012г. е била определена за член на комисията по проверка на кандидатстудентски писмени работи по специалността „Управление на

здравните грижи” за образователно-квалификационна степен „магистър” (II и III семестъра). В деня на приключване на писмения изпит – 27.09.2012г., е била уведомена от председателя на комисията, че деканът на Ф. е променил състава на комисията за проверка на писмените работи на кандидатите за „магистър” – три семестъра на обучение, като участието ѝ е било сведено до преглед на писмените работи на кандидатите за „магистър” – 2 семестъра на обучение. Като приложение към писмото е представена Заповед №Р-961/06.06.2012г. на ректора на МУ.

В хода на производството са били представени становища и писмени доказателства от ръководителя на Катедра „Управление на здравните грижи” към Ф. доц. д-р М. С. (вх. №17-00-113/04.10.2012г., л.35), от декана на Факултета по обществено здраве към МУ-П. проф. д-р Р. С. (вх. №17-00-114/05.10.2012г., л.37, 38) и от ректора на МУ-П. проф. д-р К. (вх. №17-00-10/06.02.2013г. и вх. №17-00-11/13.02.2013г., л.64, 65).

На основание чл.60, ал.1 ЗЗДискр. определеният докладчик по преписката е представил писмено заключение с предложение за насрочване на открито заседание с призоваване на страните.

Въз основа на събраните в производството писмени доказателства и становищата на страните, изразени в открити заседания на 13.02.2013г. и на 14.03.2013г., решаващият състав на Комисията е постановил оспорваното Решение, с което: 1) УСТАНОВЯВА, че проф. д-р Р. С., в качеството му на декан на Факултет по обществено здраве на Медицинския университет [населено място], чрез осъществено нежелано поведение по отношение на В. М. – А., изразяващо се в действия за изключване на последната от комисията за провеждане на кандидатстудентски изпит за специалността „Управление на здравни грижи”, О. „магистър”, 3 семестъра, при условията на образувано производство в КЗД е извършил дискриминация по смисъла на чл.5 ЗЗДискр. във вр. с §1, т.3, буква „а” от Допълнителните разпоредби на ЗЗДискр. по признак „лично положение”, под формата на „преследване”; 2) ПРЕПОРЪЧВА на проф. д-р Р. С., декан на Факултета по обществено здраве при МУ-П., занапред да се въздържа от бъдещо допускане на нарушения на действащото анти-дискриминационно законодателство в РБългария и 3) ОТХВЪРЛЯ в останалата ѝ част жалбата на В. М. – А. срещу ответните страни по преписката.

За изясняване на делото от фактическа страна са приети относими писмени доказателства, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи: Молба вх. №224/23.07.2012г. от главен асистент В. М. – А. до декана на Ф. за разрешаване на служебен отпуск за времето от 29.08.2012г. до 05.09.2012г.; Правилник за устройството и дейността на Медицинския университет П.; Регламент за заемане на академичните длъжности в МУ-П.: асистент, главен асистент, доцент и професор; Решение №453/22.02.2013г. на Административен съд [населено място] по адм. дело №3342/2012г.; Заповед №Д-30/25.09.2012г. на декана на Ф. за назначаване на комисии за събеседване с кандидат-студенти по специалностите „Обществено здраве и Здравен мениджмънт”, „Управление на здравните грижи” и „Управление на медико-социалните дейности и общественото здраве”; Доклад с изх. №117/18.09.2012г. на декана на Ф. до заместник ректора на МУ; Заповед №Р-1329/21.10.2011г. за назначаване на комисии във вр. с организиране и провеждане на кандидатстудентска кампания 2012г.; Договор №452/17.09.2012г. между МУ-П., представляван от ректора и д-р В. М.; Доклад от председателя на изпитната комисия по „Социална медицина и организация на здравеопазването”; Доклад от председателя на Техническата комисия за прием на студенти за учебната 2012/2013г.; Заповед

№Р-2040/12.10.2012г. на ректора на МУ-П. за изплащане на възнаграждения; Сметка за изплатени суми №999/18.10.2012г. и Разходен касов ордер.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.68 ЗЗДискр. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение №186/24.07.2013г. е постановено от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл.47 ЗЗДискр. В съответствие с чл.48, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.54 ЗЗДискр. решаващият състав на КЗД е определен с Разпореждане на председателя №457/27.08.2012г.

Актът е в предписаната от закона форма, но при постановяването му са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и на основни принципи в процеса, установени в чл.7 и чл.9 АПК, които съдът определя като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК. Съгласно кантантната съдебна практика нарушението на процесуалните правила е съществено тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред него въпрос.

В настоящия случай производството пред КЗД е започнало по жалба (именувана молба) на лице, което претендира, че спрямо него е осъществена дискриминация (чл.50, т.1 ЗЗДискр.). От изложеното в жалбата председателят на Комисията е обосновал извод, че се твърди по-неблагоприятно третиране на основание защитен признак „произход”, във връзка с което преписката е била разпределена на Трети специализиран постоянен заседателен състав. В последващи уточняващи молби от 26.09.2012г. и от 02.10.2012г. и приложените към тях писмени доказателства, заинтересованата страна М. – А. поддържа твърденията си за осъществявано спрямо нея неравно третиране основано на еврейските корени на прародителите ѝ (баба ѝ по майчина линия, която е германска еврейка). Именно установяването на различно третиране на заинтересованата страна В. М. по защитен признак „произход” е било предмет на развилото се производство пред КЗД и в тази насока са били и представените от жалбоподателя и останалите ответници писмени и гласни доказателства. Този извод се налага както от Заключението на докладващия преписката, така и от проведените открити заседания на които всички въпроси и разяснения на страните са сведени до установяване на факта знаел ли е жалбоподателят за еврейския произход на В. М. – А., както и за това, че съпругът ѝ е иракчанин.

С оспорваното Решение Комисията приема, че никой от ответниците в производството: МУ-П., доц. М. С. - ръководител на Катедра „Управление на здравните грижи” и проф. Р. С. - декана на Ф., не е осъществил по отношение на В. М. – А. пряка дискриминация, основана на нейния произход. Въз основа на приетата

Заповед №Р-961/06.06.2012г. на ректора на МУ и твърдения на заинтересованата страна М. – А., че злонамерено е била изключена от комисията за проверка на писмените работи на кандидатите за „магистър” – три семестъра на обучение, КЗД е приела за безспорно установено в производството, че жалбоподателят, в качеството си на декан на Ф. е извършил дискриминация под формата на преследване.

Този извод е неправилен и незаконосъобразен.

Съгласно изричната норма на чл.5 33Дискр. преследването се смята за дискриминация. Определението за "преследване" е дадено в §1, т.3 от Допълнителните разпоредби на 33Дискр. По смисъла на приложимата буква „а" преследване е по-неблагоприятното третиране на лице, което е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действие за защита от дискриминация. Според определението на §1, т.7 "неблагоприятно третиране" е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси.

От анализа на цитираните разпоредби следва извод, че не всяко неблагоприятно третиране може да се квалифицира като "преследване" по смисъла на §1, т.3, б."а" ДР 33Дискр., а само онова, което е в причинно-следствена връзка с предприетото или планирано действие за защита от дискриминация. В настоящия случай е безспорен фактът, че към датата на провеждане на кандидатстудентските изпити – 27.09.2012г., заинтересованата страна М. – А. е сезирала КЗД. Необоснован с установените в производството факти обаче, е изводът на административния орган, за наличие на причинна връзка между подадената жалба и твърдяното от заинтересованата страна изключване от комисията по проверка на писмените работи на кандидатите за образователно-квалификационна степен „магистър” – три семестъра на обучение. Комисията е стигнала и още по-далеч като е обосновала извода си за извършено спрямо заинтересованата страна „преследване” с факта, че последната не е била включена в комисииите за устно събеседване с кандидатите, с което били накърнени нейни законни интереси.

На първо място съдът приема, че КЗД се е произнесла за наличие на „преследване” без да е била сезирана с такова искане. Освен това, в нарушение на принципите на истинност и на служебно начало в процеса, установени в чл.7 и чл.9 АПК, Комисията не е указала на жалбоподателя, че за някои факти от значение за случая, не ангажира доказателства. Това задължение на Комисията произтича и от разпоредбата на чл.9 33Дискр., съгласно която след като страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. В производството пред КЗД заинтересованата страна М. – А. е представила доказателства, че е била назначена от ректора на МУ-П. за член на комисия по проверка и оценка на кандидатстудентски писмени работи по „Управление на здравните грижи” – О. „магистър”. От изложеното в молбата на В. М. – А. от 02.10.2012г. става ясно, че последната в действителност е участвала при проверката на кандидатстудентски писмени работи за посочената в Заповед №Р-961/06.06.2012г. специалност за придобиване на образователно-квалификационна степен „магистър”. Без да събира повече доказателства и да изслуша становищата на страните в тази връзка

Комисията необосновано е приела наличие на дискриминация под формата на преследване без да изясни особено съществени факти и обстоятелства от значение за крайния извод по същество: Колко писмени изпита по специалност „Управление на здравните грижи“ за образователно-квалификационна степен „магистър“ са били проведени през 2012г. в МУ-П., респективно имало ли е разделение на изпитите в съответствие със срока на обучение на студентите – две или три години; Колко комисии са били назначени от ректора на МУ-П. за проверка и оценка на писмените работи на кандидатите за степен „магистър“ по посочената специалност; Била ли е в действителност изключена М. – А. от изпитната комисия, с какъв акт, кой е неговия издател и на какво основание е станало това. Тъй като представената Заповед №Р-961/06.06.2012г. по никакъв начин не установява факт от които може да се направи извод, че е налице дискриминация (чл.9), Комисията е следвало да укаже на заинтересованата страна М. – А. и да й даде възможност да ангажира други доказателства с които да установи твърдените от нея обстоятелства, а именно, че е била изключена от някаква комисия и този акт е следствие от образуваното производство за защита от дискриминация. В процесния случай Комисията не е указала на нито една от страните разпределението на доказателствената тежест и е постановила своето решение без да изясни всички факти и обстоятелства от значение за правилното решаване на спора.

За пълнота на мотивите съдът намира, че следва да отбележи следното: Съгласно определението на §1, т.3, б.„а“ ДР 3ЗДискр. дискриминация чрез „преследване“ е налице, когато едно лице е до-неблагоприятно третирано поради това, че е предприело или ще предприеме действие за защита от дискриминация. От анализа на разпоредбата и използваната сравнителна степен (по-неблагоприятно) следва извод, че елемент от състава на „преследването“ е сравнението с други лица в сравнима сходна ситуация. В случая такова сравнение не е извършено от КЗД.

Съдът приема, че както в административното, така и в съдебното производство не са ангажирани доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че вследствие на подадената пред КЗД жалба В. М. – А. е била по-неблагоприятно третирана от страна на проф. С. като е била лишена от възможността да реализира допълнителен доход чрез полагане на извънреден труд. Напротив, безспорно установено е със събраните доказателства, че заинтересованата страна е участвала при оценяване на писмените работи на кандидатите за придобиване на образователна степен „магистър“ по специалност „Управление на здравните грижи“ за което и е било изплатено възнаграждение.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Решение №186/24.07.2013г., В ОСПОРВАНАТА МУ ЧАСТ, е незаконосъобразен административен акт и като такъв следва да бъде отменено.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат възстановени направените разноски по водене на делото пред настоящата инстанция, в размер на 150 (сто и шестдесет) лева за адвокатско възнаграждение

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25 състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №186/24.07.2013г. на Комисията за защита от дискриминация, Трети специализиран постоянен състав, В ЧАСТТА с която е **УСТАНОВЕНО** че проф. д-р Р. С., в качеството му на декан на Факултета по общественото здраве към Медицинския университет [населено място], чрез осъществено нежелано поведение по отношение на В. М. – А., изразяващо се в действия за изключване на последната от комисията за провеждане на кандидатстудентски изпит за специалността „Управление на здравните грижи“, О. магистър, 3 семестъра, при условията на образувано производство в КЗД е извършил дискриминация по смисъла на чл.5 ЗЗДискр. във вр. с §1, т.3, б.”а” от ДР на ЗЗДискр. по признак „лично положение”, под формата на преследване и **ПРЕПОРЪЧВА** на проф. д-р Р. С., декан на Факултета по общественото здраве към Медицинския университет [населено място], занапред от постановяване на решението, да се въздържа от бъдещо допускане на нарушения на действащото антидискриминационно законодателство в РБългария.

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ, представлявана от председателя, с адрес: 1125 С., [улица], да заплати на Р. С. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.2, сумата от 150 (сто и петдесет) лева – разноски по адм. дело №8387/2013г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова